

Den verandaen skulle stå ferdig innen sommeren var over. Dette hadde han satt seg som mål. Han likte å sette seg mål: Overordnede, underordnede, innordnede og uordnede. Mål er kjekt å sette seg, det gir en noe å strekke seg etter, noe å nå. Hvis ikke blir alt bare flytende og klissete, det er absolutt ikke å foretrekke.

Verandamann likte også å score mål. Dette var selve kjernen i gleden ved alle ballspillene han kjente til. Når mål ble scoret, satt jubelen løst. Erfaring lå til grunn for denne observasjonen. Men det var ingen tid å miste! Nå skulle det bygges veranda. Verandamann eide et hus på gjennomsnittlig størrelse, på et fredelig sted utenfor en litt mindre fredelig by. Byen var stor, så ingen overraskelser der. I dette huset bodde verandamann med sin kone og sitt barn, hans eldre sønn hadde flyttet på egenhånd. Ingen større overraskelser der heller. Verandamann likte å ta i et tak, han var driftig og fingernem. En av de bedre egenskapene til verandamann, uten tvil. Akkurat nå strålte solen på sitt verste, slik at svetten silte ned ryggen til verandamann. Det hadde vært og ville bli en rekordvarm sommer. Bra for badeglade og båtentusiaster, ille for verandabyggere med et stramt skjema å forholde seg til. Absolutt ikke ideelt, men det fikk han bare bite i seg, ting går som de går. En lastebil ankom foran huset til verandamann til avtalt tid og to velfødde karer lempet materialene ned på plenen. "Da er det bare å sette i gang, du" kunngjorde den ene mannen og løftet litt på capsen. "Jajamenn", svarte verandamann, "nå har jeg jo fanken meg litt av hvert å henge fingrene i!" Den dampende arbeidsdagen kunne omsider begynne.

På andre siden av gjerdet sto en relativt storvokst kar og smugkikket på hva naboen hadde i gjære. Hva i satan er det den noldusen steller i stand nå, tenkte han, han er litt av en sjarlatan hvis det dreier seg om nok et byggeprosjekt. Nabokaren fulgte verandamann med skeptiske øyne der han undersøkte materialene sine. Han var lei av det evinnelige skrålet og sataniske spetakkelet fra den andre siden av gjerdet - han forsto så inderlig at oppussing var på sin plass, men langt inn i helvete om man var nødt til å pusse opp

kåken sin hver bidige helg! Nabokaren fikk brått i omløp en særdeles ondskapsfull idé. Bare vent du kjære nabo, dette skal du få kjenne på kjeppen!

Etter å ha saumfart kjøleskapet sitt etter nedkjølte drikkevarer, løftet han plankene, én etter én, bak i hagen. Han hadde kanskje ikke så mange mål med tomt, men mål for sommeren, nei det var det absolutt ikke mangel på! Det største av disse målene var jo da å få ferdigstilt terrassen, den skulle smekkes på plass etter alle kunstens regler. Etter å ha båret inn alle plankene som kunne brukes, gikk verandamann inn i skuret sitt for å hente verktøy. Her bannet han lavt for seg selv. I hagen foran huset lå det nemlig fire resterende planker - helt ubrukelige på grunn av fukt- og råteskade. Hva slags helvetes firma er det som kaller plankene sine for "bruksplanker" når flere av dem ikke tjener annet formål enn ovnsved? spurte han seg og sparket i bilen sin så alarmeren ulte (skuret hans var kombinert garasje, han hadde funnet ut at dette var en snedig løsning, tatt tomta si i betraktning) Kona hans kom løpende inn i garasjen/skuret med en undrende mine, og ville vite hva i alle dager som foregikk. Verandamann forklarte at stasjonsvognen hadde fått en skrue løs og inspiserte understellet grundig i et tappert forsøk på å overbevise kona. "Prøv nå for svarte å kontrollere deg litt" svarte hun ampert, og strenet ut av garasjeskuret med ungen skrikende på armen.

Verandamann snøftet og satte igang med prosjektet sitt. Han hadde gått til innkjøp av tre pakker totommersskrue, en irrgrønn stikksag av redskapsleverandøren Bosch og en trivelig arbeidscape med påskriften "When the going gets tough, the tough gets going". Dette var i all sannhet et av tidenes mest treffende sitater, mente nå han. Å gi opp halvveis inn i et prosjekt signaliserte svak dømmekraft og mangel på selvdisciplin, en lurendreiers og unnasluntrers karakteristikk. Verandamann satte igang med terrassen sin, saget og borret, her gikk det unna i susende tempo. Med en tommestokk og en bit med treverk kilte han et mellomrom på 2 millimeter mellom hver planke, slik at sakene fikk

den rette smak av faglig profesjonalitet. Det gjaldt å være møysommelig, men effektiv. Det er litt som å legge et puslespill dette her, tenkte han, bortsett fra at man skrur og sager og kun har å gjøre med identiske brikker. Flittig var i hvert fall den kortvokste karen, han surret og gikk selv i tordnende regn (en ganske kortvarig skur vel og merke). Timene tikket og løp, inntil natten røynt på med sitt mulm og mørke.

Ganske overraskende, det hadde jo slettes ikke virket som om han hadde syslet såpass lenge! Med hendene i siden betraktet han dagens arbeid og sukket fornøyd. "Hei verandamann!" hørte han plutselig fra nabohagen.

"Næmmen heisann Harry, du er våken på denne tiden av døgnet?"

Ja, det var faen meg litt av en bombe tatt bråket ditt i betraktning, tenkte naboen, men bet det i seg.

"Jadda, sommernettene er jo så magiske vet du, må nyte det mens man kan"

Det raslet litt på den andre siden av gjerdet og nabokaren kom til syne bak hekken.

"Jeg ser du er igang med nok et byggeprosjekt" Han nikket i retning den ufullstendige verandaen med en viss avsky i blikket.

"Jess, må jo ha noe å gjøre vet du. Og dessuten begynte den gamle å bli så morken atte"

Verandamann trampet gjentatte ganger på den ferdigstilte biten av den nye verandaen sin, som for å demonstrere at dette ble solide saker.

"Jeg er også igang med en slags terrasse her" informerte plutselig nabokaren, "jeg begynte i dag, ble ferdig for et par timer siden"

Verandamann småjogget ned i hagen og kikket interessert over på naboens prestasjon. Det var en bred og ekspansiv plattform, bygget opp av eikebord og med inngraveringer i støttepålene på undersiden. Et beskjedent boblebad var senket ned inntil den ene bæreveggen - det dampet forlokkende i sommernatten.

"Jøss. . ." mumlet verandamann, brått litt nedbrutt og bedrøvet. "Du begynte i dag altså?"

Nabokaren antok en triumferende mine og jubelen gjallet på innsiden, nå hadde han fått jekket ned den helsikes arbeidsmauren. "Jada, rundt 9-tiden i dag morres"

Verandamann roste nabokaren for det raske og effektive håndverket, men med synlig sorg i stemmen. Han tuslet slukøret opp mot huset igjen mens han sendte stjålne blikk i retning naboen. Neste dag fór han ut av sengen før klokken slo 6 og gjenopptok umiddelbart prosjektet der han hadde stoppet dagen før. Nabokaren lo stille for seg selv mens han kikket ut av vinduet, nå brant det jommen i ræva på den lille fyren. Verandamann sto på i ett eneste kjørtil solen duppet, svetten rant og tårene presset på. Kona hans lente seg ut av vinduet og annonserte at det var på tide med middag, men ektemannen svarte bister at det eksisterer viktigere ting her i verden enn et jævla måltid. Hun hylte noen saftige bannord tilbake, men ungen hun bar i favnen begynte å skråle som den verste kjetterkråke, og hun forsvant så fort som hun hadde kommet. Nabokaren lo så han ristet fra utkikksposten sin, dette var tidenes pek! Hadde verandamann bare visst at nabokaren slettes ikke hadde bygget sin egen veranda, men gått til innkjøp av en ferdigmontert versjon, sågar ikke båret på plass av ham selv engang! Verandamann strevde og slet i et umenneskelig tempo, til det nok en gang mørknet av skumring. Det fikk bare stå til, tenkte han og fortsatte å jobbe til tross for at klokken nærmet seg 3 på natten. Nabokaren sovnet til lyden av saging og boring, saging og boring, planker som slamret og hamring på treverk. . .

Neste dag våknet nabokaren spent på hvorvidt verandamann fortsatt jobbet. Han kikket ut av vinduet sitt med forventning i blikket, men ble istedet slått av en kjempemessig forbløffelse. Den noldusen var søtten ta ferdig med verandaen! Han hoppet inn i klærne sine og løp bort til hekken for å inspisere nærmere. Han var ordentlig imponert, arbeidet virket som utført av fagfolk, riktig så solid og stødig. Han tittet bort på sin kjære nabo, som lå på gresset foran huset, drillen fortsatt i grepet. "Det må jeg si du!" proklamerte nabokaren. Ingen respons. "Du har ikke ligget på latsiden, nei!" Verandamann forble urørlig. Å satan. "Hei du!" Naboen ble med ett veldig bekymret. "Jonathan Gregersen!?" Han hoppet over gjerdet og ristet i verandamann med

voldsomme bevegelser. Et salig smil hvilte på leppene til den målbevisste terrassebyggeren. Fyren hadde jobbet seg i hjel. Det fantes ingen puls. "Jeg mente det jo bare som en spøk, pappa. . ." hvisket nabokaren og beundret farens veranda med tårer i øynene, 2 millimeters mellomrom og nedpussede skruehull.